



ט' בניסן תשע"ז, 5.4.2017

גיליון מס' 554

פרשת צו

שאלת קצב הגאולה

מאת הרב אלישע פיקסלר, שדמות מחולה

על פסוקי תחילת הפרשה "צו אֶת אֶהָרֹן וְאֶת בְּנָיו לֵאמֹר זֹאת תֹּרַת הָעֵלָה... וְלִבֶּשׂ הַפֹּהֵן מִדֹּבַר וּמִכְנָסֵי בַד וְלִבֶּשׂ עַל בָּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת הַדָּשָׁן" (ויקרא ו,ב) אומר רש"י: אין צו אלא לשון זרוז מיד ולדורות...

ההגדרה הזו של המילה "צו", של שורש המילה מצוה, מעוררת אותנו להבנה מיוחדת. בדרך כלל אנו נדרשים לציווי על עשייה כאשר אין אנו עושים את הדבר מרצוננו, כאשר הדבר לא נעשה באופן התנדבותי, אך כאן רש"י מבאר שיש לעניין משמעות נוספת: לשון זרוז.

להבנת העניין נסיף שעל פי דברי החת"ם סופר המצווה כאן היא מצוות תרומת הדשן, שנעשתה כלשון הרמב"ם בהלכות תמידין ומוספין - "הרמת הדשן מעל המזבח בכל יום מצוות עשה שנאמר... והיא עבודה מעבודות כהונה... אימתי תורמין הדשן בכל יום, משיעלה עמוד השחר...". החת"ם סופר מסביר שדווקא בגלל שמצווה זו מוטלת על כהן גדול ועליו לקיימה בכל יום, באותו אופן, גם בעת הציווי וגם לדורות, יש מקום לחוש שהכוהן הגדול יקיימנה בדרך של שגרה, של מצוות אנשים מלומדה. על כן יש צורך בזירוז מיוחד.

כלומר הזריזות במעשה המצווה מעידה על כך שהדברים נעשים באופן מלא, באופן בו הרצון בא לידי ביטוי. התורה אם כן לא מצווה רק על העשייה אלא מבקשת את הרצון שלנו, את הלב.

לנושא זה הקדיש האדמו"ר מפיאסצ'נה, רבי קלונימוס קלמן קלמיש שפירא - הי"ד (אחיו של האדמו"ר החלוצי שדמותו היא מקור לכל משנת תורה ועבודה) שנרצח בשואה ספר מיוחד ששמו "צו וזירוז". בספר זה הוא כותב: "רצונך למוד את עצמך, ולדעת אם עלית או חס וחלילה ירדת במשך שנה או שנתיים שעברו? הסתכל ברצונך, אבל רק ברצונך, ולא בברכתך. כי רק הרצון שהאדם רוצה ועובד ביגיעה לבוא לאיזה דבר, רצון נקרא. ואם אינו עובד בו, אף אם הוא רוצה, אין זה רצון, רק מן ברכת הלב, שמברך ומאחל לעצמו להתאשר בזה הדבר. העני, למשל, הרוצה שתהיה לו פרנסה, רצון הוא, כיון שגם עובד עליה, אבל הרצון שיש לו, שימצא מציאה של אלף אלפים דינרי זהב, זהו רק ברכה, שמברך ומאחל לעצמו להתעשר, ואין זה רצון... הרצון הבלתי אמיתי תמיד יכול להיות גדול הרבה מאד, ובכל המצבים שהאיש נמצא יכול רצונו לדלג ולאחל לו למצוא הון רב, או שבין רגע לצדיק מרומם מאד ייעשה. לא כן הוא הרצון האמיתי, הרצון אשר הוא עם העבודה, לא מדלג הוא רק צועד, צועד צעד אל מצב ועבודה יותר מרוממה..."

היציאה ממצרים היא דוגמה מיוחדת לדבר. משמעותו הרחבה של הפסוק "כִּי בְּחַפְזוֹן יֵצְאֶת מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם" (דברים טז,ג), אינה רק על המהירות ביציאה ועל כך שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיק, אלא על כך שנעשתה

בדילוג, בפסיחה, בקפיצה ובהצלה של "הדקה ה-90" של עם ישראל ממ"ט שערי טומאה, קפיצה שהייתה הכרחית וגדולה אך דווקא בגללה באו אחר כך משברים גדולים של אמונה. וכך אנו מוצאים שדור יוצאי מצרים הוא גם "דור דעה" וגם "עם קשה עורף".

השלמה לגאולת מצרים היא גאולתנו בימינו אנו, עליה נאמר "כִּי לֹא בְחַפְזוֹן תִּצְאוּ" (ישעיהו נב, יב). זוהי גאולה שבאה קמעה-קמעה, כלשון חז"ל, כי עניינה ההתקדמות המבוססת, הנצחית, זו שאינה פוסקת כיון שהיא מבססת את הרצון.

"בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל". ובעזרת ה' נזכה במהרה לגאולה השלמה במהרה בימינו.

---

הרב אילשען פיקסלר, נשוי לחגית, אב לשמונה, גר בשדמות מחולה ומכהן כרב הישוב וכר"מ ביעיבת ההסדר שדמות נר"ה.



---

דף פרשת שבוע של הקיבוץ הדתי מופיע באתר הקיבוץ הדתי: [www.kdati.org.il](http://www.kdati.org.il)  
כדי לקבל את הדף כל שבוע בדואר אלקטרוני, יש לשלוח הודעה אל: [webmaster@kdati.org.il](mailto:webmaster@kdati.org.il)  
ולרשום subscribe בשורת הנושא. כדי להפסיק, יש לכתוב unsubscribe בשורת הנושא.  
תגובות למאמרים וכן הצעות לכתוב מאמרים, יש לשלוח אל: [amudim@kdati.org.il](mailto:amudim@kdati.org.il)